



**ORZECZENIE**  
**GLÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH**  
**O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH**

Warszawa, dnia 16 maja 2016 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

<b>Przewodniczący:</b>	<i>Przewodniczący GKO:</i>	<b>Jan Pyrcak</b>
<b>Członkowie:</b>	<i>Członek GKO:</i>	<b>Marcin Krzywoszyński (spr.)</b>
	<i>Członek GKO:</i>	<b>Artur Walasik</b>
<b>Protokolant:</b>		<b>Dorota Machnicka</b>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacka Krawczyka, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 16 maja 2016 r., odwołania Obwinionej - pełniącej w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Prokuratora Okręgowego - od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2015 r., sygn. akt: Ds. 7/2015, którym Komisja Orzekająca uznała Panią winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 168 i Dz. U. z 2012 r. poz. 1529) poprzez to, że dokonała wydatku ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego w planie finansowym jednostki, zawierając w dniu 29 grudnia 2014 r. aneks do umowy z dnia 14 października 2014 r. na wykonanie robót budowlanych na łączną kwotę 398 193,89 zł, na mocy którego niezrealizowane kwoty wydatków na koniec 2014 r. w związku z niewykonaniem ww. umowy w wysokości 63.174,97 zł, przekazano na konto sum depozytowych Prokuratury Okręgowej i zostały wypłacone wykonawcy umowy w dniu 17 lutego 2015 r. po zakończeniu wszystkich prac związanych wykonaniem umowy i po potrąceniu kar umownych w kwocie 13.596,87 zł oraz należności za zużyte media 2.420,14 zł, postępując niezgodnie z dyspozycją art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 162 pkt 3 w zw. z art. 181 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.),

oraz odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionej i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł,

**na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) uchyla w całości zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości.**

**Pouczenie:**

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

**Uzasadnienie**

Orzeczeniem Międzyresortowej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości (zwanej dalej „MKO”) z dnia 9 listopada 2015 r. (...) – Zastępca Prokuratora Okręgowego– uznana została winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (zwanej dalej „ustawą”), poprzez to, że dokonała wydatku ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego w planie finansowym jednostki, zawierając w dniu 29 grudnia 2014 r. aneks do umowy z dnia 14 października 2014 r. na wykonanie robót budowlanych na łączną kwotę 398 193, 89 zł, na mocy którego niezrealizowane kwoty wydatków na koniec 2014 r. w związku z niewykonaniem ww. umowy w wysokości 63 174,97 zł, przekazano na konto sum depozytowych Prokuratury Okręgowej i zostały wypłacone wykonawcy umowy w dniu 17 lutego 2015 r. po zakończeniu wszystkich prac związanych z wykonaniem umowy i po potrąceniu kar umownych w kwocie 13 596,87 zł oraz należności za zużyte media w kwocie 2 420.14 zł, postępując niezgodnie z dyspozycją art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 162 pkt 3 w zw. z art. 181 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.).

MKO na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odstąpiła od wymierzenia kary oraz na podstawie art. 167 ust. 1 ustawy – kosztami postępowania w kwocie 291,71 zł obciążyła Obwinioną.

Postępowanie wyjaśniające było wszczęte w dniu 20 kwietnia 2015 r. na podstawie zawiadomienia Prokuratora Apelacyjnego w Poznaniu. Wniosek o ukaranie został skierowany przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości, zwanego dalej „Rzecznikiem” do MKO w dniu 18 maja 2015 r. We wniosku tym Rzecznik zarzucił Obwinionej popełnienie czynu, który ostatecznie został jej przypisany ww. orzeczeniem MKO. Oskarżyciel wnioskował o ukaranie Obwinionej karą upomnienia.

Z przedstawionego w uzasadnieniu orzeczenia MKO stanu faktycznego wynika, że we wrześniu 2014 r. Prokuratura Okręgowa otrzymała zwiększenie planu finansowego na 2014 r. na wykonanie zadania pod nazwą „Remont Prokuratury Okręgowej i Prokuratury Rejonowej”. W celu jego realizacji, po przeprowadzonym postępowaniu o zamówienie publiczne, w dniu 14 października 2014 r. zawarta została umowa z wykonawcą firmą Spółka Komandytowa na wykonanie robót budowlanych na łączną kwotę 398 193,89 zł. W imieniu Prokuratury Okręgowej umowę podpisał Prokurator Okręgowy. Zgodnie z umową, wykonawca zobowiązał się do wykonania przedmiotu umowy do dnia 15 grudnia 2014 r. Rozliczenie robót miało następować na podstawie faktur częściowych, wystawionych na wykonane elementy robót (zgodnie z uzgodnionym harmonogramem) oraz ostatecznie faktury końcowej, sporządzonej w oparciu o bezusterkowy końcowy protokół odbioru robót (§ 7 ust. 3 i 5 umowy). W dniu 12 grudnia 2014 r. wykonawca zgłosił gotowość do końcowego odbioru robót. Do 29 grudnia 2014 r. trwały czynności odbiorowe, zakończone sporządzeniem protokołu odbioru robót z tego dnia. W tym protokole odnotowano, że wymienione w załączniku do niego prace o wartości netto 51 361,76 zł (brutto 63 174,97) obciążone są wadami. W związku z tym faktem w dniu 29 grudnia 2014 r. zawarto aneks do umowy z 14 października 2014 r., który w imieniu zamawiającego podpisała Obwiniona. Aneksem tym zmieniono § 7 ust. 5 umowy, który, zgodnie z nowym brzmieniem, stanowił, iż „Rozliczenie końcowe nastąpi na podstawie faktury końcowej, sporządzonej w oparciu o końcowy protokół odbioru robót, a jeżeli w końcowym protokole obioru robót stwierdzone zostaną wady lub usterki wówczas do czasu ich usunięcia i sporządzenia bezusterkowego końcowego protokołu odbioru robót wynagrodzenie za część robót zakwestionowanych przez inspektora nadzoru w protokole zostanie zdeponowane na odrębnym koncie do czasu podpisania przez strony bezusterkowego protokołu końcowego”. W konsekwencji, w związku z ujawnionymi w protokole końcowym usterkami, wynagrodzenie wykonawcy za wadliwie wykonane prace w wysokości 63 174,97 zł brutto przeniesiono z rachunku Prokuratury

Okręgowej prowadzonego przez O/O NBP na rachunek depozytowy tej Prokuratury prowadzony w BGK O.

W złożonych wyjaśnieniach Obwiniona podkreślała, że sposób postępowania Prokuratury Okręgowej w tej sprawie nie naruszał obowiązujących przepisów i stanowił zabezpieczenie interesów Prokuratury Okręgowej, gdyż pozwolił wyeliminować ryzyko związane z odmową lub brakiem możliwości usunięcia wad i usterek przez wykonawcę, ujawnionych podczas odbioru oraz wyeliminował ryzyko roszczeń wykonawcy z tytułu nieodebrania prac budowlanych dotkniętych wadami. Umowa bowiem, zdaniem Obwinionej, nie zawierała umownych zabezpieczeń należytego wykonania robót budowlanych w przypadku ujawnienia wad i usterek przy ich odbiorze.

W ocenie MKO, wyjaśnienia Obwinionej odbiegają od treści dokumentów stanowiących materiał dowodowy w sprawie. W szczególności, zgodnie z obowiązującą w jednostce Instrukcją obiegu dokumentów finansowo-księgowych, dowodem księgowym stanowiącym podstawę rozliczeń za świadczone roboty są faktury VAT, które powinny zawierać kopię protokołu o wykonaniu prac budowlanych. Protokół odbioru końcowego z dnia 29 grudnia 2014 r., na podstawie którego Obwiniona podjęła decyzję o dokonaniu płatności, nie zawiera informacji o zakończeniu robót, jak też o ich zgodności lub niezgodności z postanowieniami zawartej umowy. Stwierdzono jedynie, że prace obciążone są wadami na wartość brutto w wysokości 63.174,97 zł. W tym stanie rzeczy, zdaniem MKO, brak było podstaw do wypłaty wynagrodzenia w tej kwocie. MKO nie podzieliła argumentacji Obwinionej jakoby kwota ta stanowić miała zabezpieczenie należytego wykonania robót budowlanych, w przypadku ujawnienia wad i usterek przy odbiorze. Umowa bowiem zawierała już postanowienia o zabezpieczeniu należytego jej wykonania w wysokości 6% całkowitej ceny brutto (§ 10) i zabezpieczenie takie zostało przez wykonawcę wniesione w formie gwarancji ubezpieczeniowej.

MKO stwierdziła, że - stosownie do art. 181 ust. 1 ustawy o finansach publicznych - niezrealizowane kwoty wydatków budżetu państwa wygasają z upływem roku budżetowego, a tym samym z upływem roku budżetowego Obwiniona utraciła prawo do wydatkowania środków w wysokości 63.174,97 zł. Przekazując tę kwotę na rachunek depozytowy, naruszyła ona w konsekwencji art. 44 ust. 1 pkt 3, art. 162 pkt 3 i ww. art. 181 ust. 1 tej ustawy, co

jednocześnie stanowiło naruszenie dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu art. 11 ustawy.

MKO, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy (działanie w kierunku zabezpieczenia interesu jednostki, wola uniknięcia ewentualnych kosztów w razie sporu z wykonawcą, dotychczasowa niekaralność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych), na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionej.

W złożonym odwołaniu do Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (GKO) Obwiniona zaskarżyła w całości orzeczenie MKO z dnia 9 listopada 2015 r. Orzeczeniu zarzuciła:

1) obrazę przepisu art. 137 ust 2 ustawy poprzez zaniechanie w treści uzasadnienia orzeczenia:

- wskazania faktów i okoliczności, które skład orzekający uwzględnił wydając rozstrzygnięcie o przypisaniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych albo uniewinnieniu bądź umorzeniu postępowania,
- wskazania faktów, które skład orzekający uznał za udowodnione lub nieudowodnione, wskazanie na jakich w tym względzie oparł się dowodach, oraz wyjaśnienie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, o ile takie były przedstawione,
- wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia, co uniemożliwiło Obwinionej dokonanie merytorycznej oceny zasadności orzeczenia;

2) błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia przez przyjęcie, że Obwiniona dokonała wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem upoważnienia określonego w planie finansowym, zawierając w dniu 29 grudnia 2014 r. aneks do umowy z dnia 14 października 2014 r. na wykonanie robót, na mocy którego niezrealizowane wydatki w kwocie 63 174,97 zł przekazano na konto sum depozytowych i wypłacono wykonawcy w dniu 17 lutego 2015 r., po zakończeniu wszystkich prac związanych z wykonaniem umowy i po potrąceniu kar umownych – gdy tymczasem Obwiniona dokonała wydatkowania środków publicznych w granicach przysługującego upoważnienia, w wykonaniu umowy, której stroną była Prokuratura Okręgowa, a wypłacona wykonawcy kwota nie pochodziła ze środków publicznych.

Obwiniona wniosła o uniewinnienie od stawianego zarzutu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołania, Obwiniona podniosła m. in na następujące kwestie:

- a) uzasadnienie orzeczenie ewidentnie nie spełnia wymogów określonych w art. 137 ust. 2 ustawy, zawierających normy wskazujące co prawidłowe uzasadnienie powinno zawierać; uniemożliwia to dokonanie przez odwołującą merytorycznej oceny orzeczenia i odniesienia się do podstaw dowodowych i prawnych przypisania winy;
- b) działanie Zastępcy Prokuratora odbywało się w granicach upoważnienia podmiotowego (wynikająca z podziału czynności w Prokuraturze Okręgowej kompetencja do zastępowania Prokuratora Okręgowego w czasie jego nieobecności) oraz przedmiotowego (dokonanie wydatków w granicach wynikających ze zwiększonego we właściwej podziale klasyfikacji budżetowej planu finansowego);
- c) środki wydatkowane zostały zgodnie z art. 44 ust. 1 i art. 162 pkt 3 w zw. z art. 181 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, w wysokości i terminie wynikającym z zaciągniętego zobowiązania (umowa z dnia 14 września 2014 r.);
- d) Prokuratura Okręgowa w świetle wykładni art. 647 kc (orzecznictwo sądów) była zobowiązana do odbioru wykonanych robót dotkniętych wadami nieistotnymi (a takie jedynie stwierdzono) i zapłaty wykonawcy wynagrodzenia za te roboty. W przypadku odmowy zapłaty, roszczenie mogło stać się wymagalne z chwilą, gdy odbiór powinien nastąpić lub nastąpił. Mogłoby więc dojść do obciążenia Prokuratury roszczeniami wykonawcy. Zawarty Aneks do umowy określał sposób usunięcia wad i usterek wykonania robót budowlanych przez wykonawcę w przypadku ich ujawnienia podczas odbioru poprzez zdeponowanie wynagrodzenia na odrębnym koncie za część robót, których jakość została zakwestionowana. Po usunięciu wad i usterek wynikających z protokołu, zdeponowane środki zostały oddane wykonawcy. Rozporządzenie tymi środkami nie stanowiło wydatkowania środków publicznych, ponieważ Prokuratura Okręgowa była jedynie przechowawcą tych środków, a nie ich dysponentem.

Rozprawa przed GKO z udziałem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych i bez udziału Obwinionej (prawidłowo powiadomionej) odbyła się w dniu 16 maja 2016 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wnosił o uchylenie orzeczenia MKO z dnia 9 listopada 2015 r. i uniewinnienie Obwinionej od stawianego jej zarzutu.

GKO po analizie materiału dowodowego, w tym odwołania Obwinionej oraz wysłuchaniu stanowiska Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych,

uznała, że niezbędne staje się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez MKO, o co zresztą we wniosku alternatywnym Obwiniona wnosiła.

**GKO w szczególności zważyła, co następuje.**

Przystępując do rozpatrzenia sprawy GKO, zgodnie z ustawowym obowiązkiem wynikającym z art. 24 ust. 1 ustawy, dokonała porównania stanu prawnego w czasie popełnienia czynu ze stanem prawnym obowiązującym w czasie orzekania. Stwierdzić należy, że zarówno w czasie wskazanym jako czas popełnienia, jak i w czasie orzekania przed GKO przypisane Obwinionej czyny określone były odpowiednio w niezmiennym w tym okresie art. 11 ustawy. Nie uległy także zmianie inne przepisy prawa źródłowego (materialnego), których naruszenie przypisano Obwinionej.

GKO przyjęła ponadto bez zastrzeżeń ustalony przez MKO stan faktyczny sprawy, potwierdzony w zgromadzonym materiale dowodowym, Strony postępowania nie kwestionowały tego materiału. Obwiniona w swoim odwołaniu wprawdzie wskazuje na błąd w ustaleniach faktycznych, jednakże błąd ten odnosi wyłącznie do niewłaściwej, jej zdaniem, oceny tego stanu, dokonanej przez MKO. Skutkiem tej oceny było uznanie przypisanego Obwinionej czynu jako naruszenie dyscypliny finansów publicznych. O uzupełnienie materiału dowodowego nie wnioskował także w czasie rozprawy przed GKO Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych.

Zdaniem GKO, orzeczenie MKO obarczone jest błędami, które wymagają sanowania i w dalszej kolejności ponownej oceny stawianego zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych i odpowiedzialności Obwinionej.

Po pierwsze, orzeczenie MKO przypisuje zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych Pani– Zastępcy Prokuratora Okręgowego, gdy tymczasem z materiału dowodowego wynika, że Obwiniona takiej funkcji nie pełniła. W czasie popełnienia zarzucanego jej czynu była ona Zastępcą Prokuratora Okręgowego w (...). Orzeczenie w tym zakresie musi być precyzyjne i nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości.

Po drugie, opis czynu zarzucanego Obwinionej budzi wątpliwości tak w kontekście jego zgodności ze znamionami czynu zabronionego wynikającymi z treści art. 11 ustawy, jak

i czasu popełnienia naruszenia. Chodzi mianowicie o zdecydowanie, czy w zarzucanym czynie faktycznie mamy do czynienia z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego w planie finansowym jednostki (na co zdaje się wskazywać MKO), w sytuacji kiedy faktycznie w planie finansowym Prokuratury Okręgowej na rok 2014 (po otrzymaniu zwiększenia w trakcie roku budżetowego) środki na zadanie pn. „Remont Prokuratury Okręgowej i Rejonowej ” były zabezpieczone w odpowiedniej wysokości, a dokonane wydatki tej kwoty nie przekroczyły, czy jednak chodzi o dokonanie wydatku z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków (art. 11 in fine ustawy). Istotne zastrzeżenia budzi także określenie działania, które miało stanowić naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Nie jest bowiem pewne, czy tym działaniem (w opinii MKO) było dokonanie wydatku (zatwierdzenie wydatku), czy zawarcie aneksu. To rodzi kolejne kontrowersje. Nie pozwala bowiem na jednoznaczne stwierdzenie jaka została wskazana faktyczna data naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Istnieją poważne wątpliwości czy – zdaniem MKO - jest nią dzień 29 grudnia 2014 r., w którym zawarto aneks do umowy z 14 października 2014 r., na podstawie którego przekazano kwestionowaną kwotę 63 174,97 zł na rachunek sum depozytowych Prokuratury, czy też 17 lutego 2015 r., w którym dokonano wypłaty płatności dla wykonawcy z rachunku depozytowego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową, po odpowiednim potrąceniu kary umownej oraz należności za zużyte media (w orzeczeniu MKO wskazano tylko datę zawarcia aneksu i datę 17 lutego 2015 r.). w opinii GKO należy jednak wziąć także pod uwagę inną datę, a mianowicie 30 grudnia 2014 r., w której Obwiniona, działając w zastępstwie Prokuratora Okręgowego, zatwierdziła do wypłaty fakturę VAT Nr FA/6/12/2014 na kwotę 181 168,62 zł, z której część w kwocie 63 174, 97 zł, stanowiącą wynagrodzenie wykonawcy odnoszące się do usterkowych robót przekazano na rachunek depozytowy. Czas popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych powinien być ustalony w oparciu o normę wynikającą z art. 21 ustawy i precyzyjnie wskazany w orzeczeniu (art. 135 ust 2 pkt 5 ustawy).

Ponadto zastrzeżenia GKO dotyczą uzasadnienia orzeczenia MKO. W tym zakresie GKO podzieliła zastrzeżenia jakie do uzasadnienia przedstawiła odwołująca. Uzasadnienie to nie spełnia wymogów wynikających z art. 137 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym powinno ono zawierać:



- 1) wskazanie faktów i okoliczności, które skład orzekający uwzględnił wydając rozstrzygnięcie o przypisaniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych albo uniewinnieniu, albo umorzeniu postępowania, a także
- 2) wskazanie faktów, które skład orzekający uznał za udowodnione lub nie udowodnione, wskazanie, na jakich w tym względzie oparł się dowodach, oraz wyjaśnienie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, o ile takie były przedstawione;
- 3) wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia;
- 4) przytoczenie okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymierzaniu kary albo odstąpieniu od jej wymierzenia, w tym w szczególności wskazanie okoliczności, które komisja uwzględniła przy wymiarze kary albo odstąpieniu od jej wymierzenia.

Brak spełnienia powyższych wymogów uniemożliwia odwołującej dokonanie merytorycznej oceny orzeczenia, a co za tym idzie - odniesienie się do podstaw dowodowych i prawnych przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Jak wielokrotnie GKO wskazywała w swoich orzeczeniach, uzasadnienie orzeczenia powinno prezentować logiczny wywód, w którym wskazuje się argumenty, które legły u podstaw orzeczenia oraz motywy, którymi kierowała się komisja rozstrzygając poszczególne kwestie. Celem uzasadnienia jest nadto wyjaśnienie stronom podstawy prawnej rozstrzygnięcia, odniesienie się do ich argumentacji, wskazanie dowodów na jakich komisja się oparła w rozstrzyganiu poszczególnych kwestii i wskazaniu, dlaczego nie uwzględniła dowodów przeciwnych. Braki uzasadnienia uniemożliwiają organowi orzekającemu drugiej instancji dokonanie kontroli zaskarżonego orzeczenia (Tomasz Robaczyński, Piotr Gryśka Dyscyplina finansów publicznych Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2006 r.).

MKO (uwzględniając treść wydanego orzeczenia) w uzasadnieniu powinna, m. in. jasno wykazać, z jakich powodów uznała, że Obwiniona działała z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego w planie finansowym jednostki, zawierając w 29 grudnia 2014 r. aneks do umowy z 14 października 2014 r. na wykonanie zadania pn. „Remont Prokuratury Okręgowej i Rejonowej”. Ponadto na jakiej podstawie MKO przyjęła, że nie została ta umowa wykonana, a także na jakiej podstawie uznano, że wypłacone wykonawcy w dniu 17 lutego 2015 r. środki finansowe zdeponowane na rachunku depozytowym Prokuratury Okręgowej – stanowiły środki publiczne. W tym zakresie MKO powinna odnieść się szczegółowo do wyjaśnień Obwinionej (popartych orzecznictwem sądów), z których, m. in. wynika że Prokuratura Okręgowa zobowiązana była do zapłaty wykonawcy wynagrodzenia

także w przypadku odbioru prac budowlanych ze stwierdzonymi wadami nieistotnymi, a roszczenie o zapłatę stało się wymagalne z chwilą, gdy odbiór powinien nastąpić lub nastąpił. W wyjaśnieniach tych Obwiniona dowodzi, że zgodnie z aneksem do umowy określony został sposób zabezpieczenia obowiązku wykonawcy usunięcia wad i usterek wykonania robót budowlanych w przypadku ich ujawnienia podczas odbioru poprzez zdeponowanie części przyznanego wykonawcy wynagrodzenia odpowiadającej wartości zakwestionowanych robót na odrębnym koncie. W wykonaniu tego zabezpieczenia, po ujawnieniu wad i przedstawieniu faktury końcowej VAT wykonawca przedstawił jednocześnie oświadczenie o złożeniu kwoty 63 174,97 zł dotyczącej usterkowych robót na konto sum depozytowych, skutkiem czego, jak wyjaśnia Obwiniona, środki należące do wykonawcy zostały zdeponowane na koncie sum depozytowych i przechowywane do czasu usunięcia wad i usterek.

MKO nie dokonała także oceny szkodliwości czynu dla finansów publicznych, w kontekście art. 28 ustawy, tym bardziej, że Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych we wniosku o ukaranie (w uzasadnieniu) sugerował MKO rozważenie ewentualnego uznania, że stopień szkodliwości czynu był znikomy, jeśli zważyć zarówno wagę naruszonych obowiązków oraz sposób i okoliczności naruszenia.

Ponadto nie dokonano wszechstronnej analizy zawinienia Obwinionej. Zgodnie z art. 19 ust 2 ustawy, przypisanie winy uzależnia się od wykazania, że naruszenia można było uniknąć przy dołożeniu staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych (wzorzec postępowania). W przypadku, gdy naruszenia nie można było uniknąć przy dołożeniu ww. staranności – winy przypisać nie można. Analiza ta powinna uwzględniać okoliczności sprawy.

Z tych też powodów GKO zdecydowała o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez MKO, w ramach którego organ ten usunie wskazane wyżej błędy orzeczenia pierwszoinstancyjnego a także prawidłowo uzasadni orzeczenie, kierując się wskazaniem wynikającymi z art. 137 ust.2 ustawy oraz wyżej sformułowanymi uwagami GKO. W przypadku gdy MKO dojdzie ponownie do wniosku, że doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych i zasadne jest przypisanie odpowiedzialności Obwinionej - dokona oceny stopnia szkodliwości czynu dla finansów publicznych, a także wskaże w jaki

sposób Obwiniona powinna się zachować, aby do naruszenia dyscypliny finansów nie doszło (art. 19 ust. 2 ustawy).

Mając powyższe na uwadze, GKO orzekła jak w sentencji orzeczenia.